

Dominik Zelina
Sen

Alexandra se s trhnutím probudila - a byla za to ráda, neb se jí zdál opravdu odporný sen. Sen, ve kterém se jí zhroutil celý svět, sen, ve kterém se Adam zabil v autě. Potřásla hlavou, pak se podívala vedle sebe - Adam spal jako nemluvně. Znali se dobrých deset let a devět z toho spolu chodili. Zažívali něco, co existuje jen v červené knihovně - dokonalý vztah, nebo něco, co by se tak s klidem dalo nazvat. Pohádali se opravdu jen párkrát a okamžitě poté se udobřili, vždycky spolu dokázali vyjít - a to i po třech letech, co žili v jednom bytě. Ponorková nemoc prostě prošla okolo a ani nezaklepala. Navíc, alespoň co Saša věděla, jeden druhému nikdy nezahnul. Teď spolu čekali dítě a ona byla více než šťastná.

Pomaloučku a potichu se vyhrabala z postele, oblékla si župan a šla do kuchyně, uvařit kávu. Těsně před tím, než se vypnula konvice, přišel Adam. Mnul si oči a říkal: "Ještě že já tě mám, lásko."

Alex se na něj vrhla a šeptala mu: "Miláčku, že dneska nikam nepojedeš? Měla jsem hodně hnusný sen..."

Adama její tón vyděsil, skoro s lítostí v hlase odpověděl: "Strašně rád bych zůstal s tebou doma, ale... nejde to. Dneska máme přece to školení, pamatuješ?"

Samozřejmě, že zapomněla. Do očí jí málem vyhrkly slzy, když si vzpomněla na kamión jedoucí po střeše Adamova Golfu. "Slib mi, že budeš opatrný," dostala ze sebe jen.

"Copak někdy jezdím jinak, než opatrně?" odpověděl jí, bez šibalského tónu, který vždycky přidával. "Pojď něco sníst, jsi bledá jak stěna. Ještě se mi tu složíš, to by se mrněti nelíbilo," řekl jí, chytil ji za ruku a ovedl ke stolu. Dálkovým ovladačem zapnul rádio a pustil se do přípravy snídaně. Saša seděla celou dobu nehnutě a přemýšlela nad tím, proč si zrovna tenhle sen tak bere. 'Možná proto, že v něm bylo všechno tak živé,' zdůvodnila si to. Než se stačila ve svých myšlenkách utopit, donesl jí Adam kafe s extra porcí cukru a mléka, přesně jak to měla ráda, a volské oko ze tří vajec se dvěma rohlíky. Slušně poděkovala a políbila jej, pak se s chutí pustila do jídla. Adam jen s úsměvem zavrtěl hlavou a zašel si pro svou porci.

"Víš, co by mě zajímalo?" zeptal se s úsměvem. Alex nemohla s plnými ústy odpovědět, proto po jejím zavrtění hlavou pokračoval: "Zajímalo by mě, jestli všechno co sežereš putuje do mrněte, do tebe, nebo jaký je ten poměr," na chvíli se odmlčel, "protože s takovouhle se budete za chvíli oba kutálet." Kopla jej se smíchem do nohy, tak si ještě přisadil: "A až z tebe mrně vytáhnou, bude mít velikost i váhu větší dělové koule." Alex se začala hrozně smát a za odměnu za jeho výstup ohodila svého milého vaječinou s rohlíkem.

"Tohle mi nedělej, můžu se udusit a pak přijdeš o dvě dokonalé osoby najednou," reagoval, už s prázdnou pusou. Pro jistotu na něj ještě vyplázla jazyk.

"Jak chceš, říkáš si o to... Však počkej až se vrátím," vyhrožoval jí.

'Moc dlouho, moc dlouho, moc dlouho!' říkala si v duchu Alex. Jakoby z druhé strany se ale ozývalo: 'Nebud' zbytečně hysterická, drahouši. Však on se ozve.' Po chvilce udělala to, co vždycky, když je nervózní - zapla televizi. Zrovna běžely zprávy.

"... skončilo naprosodu komedií, většina zúčastněných musela být ze soudní síně vyvedena a soudce jim udělil pokutu za pohrdání soudem," dokončila stará hlasatelka s mladým obličejem a tunou make-upu větu. Pokračovala z úplně jiného soudku: "Tragická nehoda se stala dnes stala na dálnici D-47, kdy řidič kamionu nezvládl řízení, doslova přeletěl dělicí svodidla a slisoval vozidlo Volkswagen Golf jedoucí v protisměru. Řidiči kamionu se nic nestalo, majitel Golfu byl na místě mrtev. A teď opět trochu veselejší..."

S Alex se zatočil celý svět, což způsobilo, že o moment později ležela na zemi, stočená do klubíčka, zmítaná v nekonečné agónii. Hlavou se jí honila tisíce a jedna otázka, mezi nimi například 'Bolí smrt více umírajícího nebo pozůstalé?' či 'Co se asi stalo s řidičem toho kamiónu.' Ta jedna k tisíci zněla: 'Proč zrovna on?'

Sotva mrkla, zjistila, že leží v posteli. Poplašeně se podívala vedle sebe - na místě, kde obvykle leží její muž, opravdu ležel Adam. V první chvíli nemohla uvěřit, proto si na něj musela sáhnout - všechno okolo bylo opravdové. Oddechla si - nejspíš to byl jen sen. Kámen, který jí spadl z hrudi musel být slyšet, protože Adam otevřel oči. Usmála se na něj, přestože trochu vylekaně, a políbila jej. Polibek nabral délku, přidaly se ruce, nohy, těla třící se o sebe. Za pár minut, na vrcholu extáze, na hrozný sen úplně zapomněla. U snídani si všimla, že se Adam balí. "Ty někam jedeš, chlupáči?" zeptala se. "Na školení, však o tom víš, ne?" odpověděl její manžel. A hrozný sen byl zpátky. "Miláčku, nechceš to odřeknout? Prosím..." Jakkoli zněla ustaraně, zavrtěl hlavou: "Však moc dobře víš, jak strašně rád bych tu s váma zůstal. Neboj, do večera jsem zpátky." 'Právě že se bojím,' myslala si Alex. Nahlas se však zmožila jen na "Šťastnou cestu..." a šla si zase lehnout. Adam si to vyložil tak, že ji mrně v jejím bříše vysiluje, dopil kafe a osedlal svůj modrý Golf. Za chvíli mu zvonil mobil, na displeji vyskočilo "Kulička" - krycí jméno pro Alex. "Ano, lásko?" ptal se. "Nemusím ti doufám připomínat, že řídím..." dodal krapet nevrleji, než chtěl. "Chlupáči, slib mi, že nepojedeš po D-47. Mám divný pocit a... však víš, kamionáci jezdí jako hovada..." S jejím hlasem bylo něco v nepořádku, Adam proto přislíbil: "Neboj, Kuličko, pojedu po okreskách - dneska ráno na nich moc aut nebude. Slibu..." Jeho slova přerušilo skřípění plechu a po chvíli se ozvalo jeho přerušované dýchání. "Adame!" zakřičela do telefonu. Odpovědělo jí mdlé "Kuličko...", další náraz a obrovská exploze..

Trhla sebou podobně, jako se to stává těsně před spaním. Nebyla si už ničím jistá, bála se otevřít oči a i kdyby je otevřela, pravděpodobně by přes proud slz, který jí z nich vytékal, nic neviděla. Kdosi ji pohládl po hlavě a do ucha jí pošeptal: "Copak, milovaná? Špatný sen? To bude dobré..." Hlas měl konejšivý, teplý a plný lásky. Patřil Adamovi. "Hodně špatný sen, Chlupáči," odpověděla, utírajíc si slzy a nos. "Že dneska nikam nepojedeš? Slib mi, že nevržeš do auta. Prosím tě o to..." Adama to zaskočilo, nicméně... "Slibuju. Nemusím být na každém školení, stejně se tam budou řešit jenom kraviny." Odmlčel se. "Jen si skočím pro něco do auta, hned jsem zpátky. Neboj," políbil ji na čelo. Nechal otevřené dveře, takže se tupé zvuky jeho ze schodů se kutálejícího těla krásně donesly až k Alex ležící v posteli. Celé bubenické sólo bylo zakončeno lahodným křupnutím, které jakoby říkalo: "Toto je opravdu konec..."

Než mi odvedli ženu omotanou do svěrací kazajky, ptali se mě, co se jí stalo. Samozřejmě, že jsem jim nebyl schopný přesně odpovědět - z mého pohledu večer v klidu usnula a ráno se vzbudila a mumlala cosi o smrti, celá se klepala, nereagovala na podněty "zvenčí"... Když jsem odhrnul záclonu a sledoval, jak dodávka s majákem na střeše odjíždí, vyhrkly mi do očí slzy. Doufal jsem, že jí dají dokupy. Moc jsem v to doufal. A snad se ani děcku nic nestane. Do reálného světa mě vrátil zvonící mobil. Vilém. "No?" ozval jsem se hlasem nakřáplým smutkem. "Doufám, že jsi nezapomněl na dnešní školení, mistře?" zaznělo z reproduktoru hlasem plným sarkasmu. Samozřejmě, že zapomněl. "Ne, neboj. Hlavně ty nezapomeň dojet, ksichtě," odpověděl jsem vytočeně a zavěsil. Tašku jsem měl sbalenou během pár okamžiků a o pět minut později jsem startoval Rudolfa - svůj modrý Golf.